

Фредерік ФОРСАЙТ
(США)

НІМА ЧОГО БОЯТИСЯ

НОВЕЛА

З англійської переклав Іван ЯНДОЛА

Марк Сандерсон любив жінок. А також він любив біфштекси з ніжної яловичини з кров'ю і покриті листочками салату-латуку; ті і ті давали йому гостру, хоч і нетривалу, насолоду. Коли йому треба було заморити черв'ячка, він телефонував відповідному постачальнику і замовляв те, що мало бути негайно надіслане до його пентхаусу. Він міг це собі дозволити, бо статки його обчислювалися мільйонами, і то фунтів стерлінгів, а навіть і в теперішні скрутні часи кожен фунт був вартий мало не двох американських доларів.

Як більшість багатих та удачливих чоловіків, він вів потрійне життя: громадське та професійне — життя улюбленця долі, магната лондонського Сіті; приватне життя, що не зовсім відповідає самому сенсу поняття, бо деякі чоловіки воліють проводити своє приватне життя під яскравим світлом публісیتی; а ще — життя таємне.

Перше регулярно нотувалося на присвячених фінансам шпальтах найбільших газет та в програмах телебачення. В середині шістдесятих він підрядився працювати агентом нерухомості у Вест-Енді, хоча путящого фахового вишколу і не отримав, та стосовно вигідних обробок з майном метикував блискавично. За два роки він засвоїв правила цієї гри і, що важливіше, те, як легальним шляхом їх порушувати. В двадцять три роки він прокрутив свою першу власну обробку щодо житлового будинку

Перекладено за виданням: Frederic Forsyth. No Comebacks. — Corgi Books, 1997.

© Іван Яндола, 2001, переклад.

в районі Сент Джонз Вуд і за двадцять чотири години отримав десять тисяч фунтів стерлінгів чистого зиску, на які і заснував компанію «Гамільтон Голдінгз», яка і через шістнадцять років лишилася стрижнем його багатства. Компанію він назвав на честь своєї першої оборудки: будинок був розташований на вулиці Гамільтон Терес. То був останній у його житті прояв сентиментів. Заробивши свій перший мільйон фунтів стерлінгів на початку сімдесятих, він облишив продаж житлового майна і взявся зводити будинки під офіс. В середині сімдесятих у нього вже було біля п'яти мільйонів фунтів стерлінгів, і він став урізноманітнювати свою діяльність. Притаманний йому дотик Мідаса спрацьовував у фінансах, банківській справі, хімічній промисловості, курортах Середземномор'я як і в обгороді Сент Джонз Вуд. Це відзначали редактори в Сіті, в це вірили люди, а акції конгломерату з десяти галузей, згрупованих у «Гамільтон Голдінгз», постійно росли.

Його приватне життя відображалося в цих же газетах на попередніх сторінках. Власник пентхаусу в Ріджентс-Парку, старовинного особняка у Вустерширі, спорудженого ще за часів Єлизавети Першої, замку в долині Луари, вілли на Антибському мисі, яхти, «ламборджіні», «роллс-ройса» та нескінченної, здавалося, вервечки молодих атлетичних кіноактрисочок, чи то сфотографованих у його товаристві, чи то змальованих уявою в його дванадцятифутовому круглому ліжку, не міг не викликати виправданого захоплення в очах писак рубрики «Вільям Хікі». Одна лише згадка в рубриці про слухання справи щодо розлучення з кіноактрисою вартістю в один мільйон фунтів стерлінгів чи про позов до суду з приводу встановлення батьківства з боку якоїсь невдатної претендентки на звання міс Всесвіт, п'ятдесят років тому зруйнували б його кар'єру, та на зломі цього десятиліття це був доказ, якщо такі докази взагалі потрібні, а в сьогоднішні такі часто потрібні, того, що він зміг зробити те, що для людей кола лондонського Вест-Енду є достатньо дивовижним, аби викликати захоплення. Про нього в газетах писалося таки частенько.

Чимось зовсім іншим було його таємне життя, яке можна було підсумувати єдиним словом — нуд. Така круговерть набридла Маркові Сандерсону до чортиків. Вислів, який він колись сформулював, — «Чого Маркові треба, йому падає з неба», — став гірким жартом. У тридцять дев'ять років він непогано виглядав — такий собі насуплений Брандо і самотній. Він був свідомий того, що йому потрібна була жінка, не сотні, а лиш одна і дітлахи побіч неї, і десь у світі місцина, яка називається домівкою. Він також усвідомлював, що знайти таку жінку йому, вважаючи, неможливо, бо в нього була чітка уява про ту, яку він хоче, а за ціле десятиліття він так і не спіткав подібної. Як більшість багатих джигунів, його може привабити лише та жінка, яку він ніяк не може привабити сам по собі, хіба що своїм громадським становищем, грошима, владою та репутацією. На відміну від більшості джигунів, в нього ще ставало глузду це визнати, принаймні особисто для себе. Зробити таке публічно — засміють до смерті.

Він був цілком певен, що ніколи її не зустріне, та на початку літа таке сталося. Сталося на вечірці, де збиралися пожертви для якоїсь добродійної акції, на такому заході всі присутні нудують, а крихітний баланс, що лишається від грошей за квитки, відсилається до Бангладеш, де на нього купують полумисочок молока. Вона стояла в протилежному кінці зали і слухала маленького череватого чоловічка з великою сигарою в зубах, — мабуть, для урівноваження. Вона слухала зі спокійною напівпосмішкою, і важко було зрозуміти, чи її забавляв жарт, чи гротескність недомірка, що намагався зазирнути у розріз її сукні.

Сандерсон прощтовхався через усю залу і, скориставшись з тим, що був побіжно знайомим з присадкуватим кінопродюсером, відрекомендувався їй. Звали її Анджела Саммерс, рука, яку вона простягнула для потиску, була з бездоганим манікюром, прохолодною і витонченою. На підмізничному пальці іншої руки, що тримала келиха, на перший погляд з джином та тоніком, насправді там був лише тонік, була вузька золота обручка. Сандерсонові до того було байдуже: заміжня піддається так само легко, як і будь-яка інша. Він відтіснив кінопродюсера і відвів її вбік, щоб перемовитися. Фігура її справила на нього враження, що було незвичайно, і збуджувала його, що незвичайно не було.

Пані Саммерс була струнка, з високим станом, вродливим та спокійним, майже помодному прекрасним обличчям. Та її фігура — повногруда, з осиною талією, з широкими повними стегнами та довгими ногами, — в шаблон плоских, мов щіпка, модниць вісімдесятих не вписувалася. Її лискуче каштанове волосся було закручене в тугий

вузол і свідчило більше про здоров'я, аніж про догляд, який потребував чималих витрат. Удягнена в просту білу сукню, яка відтіняла золотавого кольору засмаглисть, вона не мала жодних прикрас, і тільки ледь помітний макіяж круг очей вигідно вирізняв її з-поміж інших учасниць вечоринки, які мали в суспільстві помітну вагу. На його погляд їй було десь років тридцять, пізніше довідався, що їй виповнилося тридцять два.

Він подумав, що вона засмагла під час звичайної зимової відпустки на лижному курорті, продовженій до квітня, чи, можливо, під час весняного карибського круїзу, а це означало, що вона або її чоловік мали гроші на таке життя, яке інші жінки в цій залі вели теж. Обидва його припущення були хибними. Він дізнався, що вона жила зі своїм чоловіком в шале на іспанському узбережжі, на мізерні гонорари чоловіка від книжок про птахів та її заробітки за уроки англійської мови.

На мить він подумав, що темне волосся та очі, постава та золотава шкіра мають свідчити про її іспанське походження, та вона була такою ж англійкою, як і він сам. Вона розповіла, що приїхала відвідати своїх батьків у Мідлендсі, і про те, що її шкільна приятелька запропонувала їй перед від'їздом провести тиждень в Лондоні. Розмова з нею точилася невимушено. Вона не лестила йому, що пасувало його настрою, і не вибухала сміхом, коли він кидав якийсь легенький дотеп.

— Якої ви думки про наше вест-ендське товариство? — спитав він, коли вони стояли, прихилившись до стіни, спостерігаючи за гостями.

— Вірогідно, не такої, на яку від мене чекають, — задумливо відказала вона.

— Вони — мов ті довгохвості папуги, — зі злістю буркнув він.

— Я гадала, — звівши брови, мовила вона, — що Марк Сандерсон є одним з її стовпів. — Вона піддражнювала його м'яко, але наполегливо.

— Чи ж чутки про наші діяння проникають навіть до Іспанії? — запитав він.

— Навіть на Коста-Бланка ми отримуємо «Дейлі експрес», — з незворушним виразом мовила вона.

— І читаєте про життя та походеньки Марка Сандерсона?

— Навіть це, — тихо відказала вона.

— Ви вражені?

— А мушу бути?

— Та ні.

— В такому разі — ні.

— Я радий, — її відповідь викликала в нього відчуття полегшення, — та насмілюся запитати, чому?

— Бо насправді все це доволі-таки надумане, — замислившись на хвилинку, відказала вона.

— Включаючи й мене?

Він спостерігав за тим, як під простою бавовняною тканиною м'яко здіймалися та опускалися її перса, коли вона звернула на нього свій погляд.

— Навіть не знаю, — серйозно відказала вона. — Підозрюю, що дай вам якусь децидцо шансу, ви були б доволі порядною особистістю.

Відповідь збила його з плигу.

— Можливо, ви помиляєтесь, — вихопилося у нього, та вона лише поблажливо посміхнулася, немов до капризного хлопчиська.

Кількома хвилинами пізніше підійшли їй друзі, щоб забрати її з собою, наговорили компліментів Сандерсону і намірилися покинути вечірку. По дорозі до фойє він пошепки запитав дозволу назавтра запросити її на вечерю. Вже багато років він нікого так не запрошував. Вона не стала вдаватися до лукавих відмовок на кшталт, бачте, не бажано, аби її бачили в його товаристві, натякаючи на те, щоб він повів її туди, де не буде фотографів. На мить вона зважила пропозицію і сказала: «Згода, здається, що це мені буде до вподоби».

Він думав про неї всеньку ніч, ігноруючи кощаву, сповнену бажань модель, яку він підчепив десь під ранок у ресторації «Анабель», його уява малувала йому фантастичне видовисько полискуючого каштанового волосся, розсіпаного по подушці поруч з ним, та золотаву ніжну шкіру, що пружно вгиналася під його дотиком. Він готовий був побитися од заклад, що вона спить спокійно і тихо, так само як вона, мабуть, робила все інше. В пітьмі він простягнув руку, щоб погладити перса моделі, та намацав лише виснажене дією вухо пупеняти і почув перебільшений зойк вдаваного збудження. Він пройшов до кухні, запарив каву і так і просидів в затемненій

вітальні, втупивши свій зір поверх дерев парку, аж доки з-за зелених боліт Вонстеду викотилося сонце.

Щоб закрутити роман, тиждень може видатися закоротким, але може стати і достатньо довгим, щоб перевернути життя одного, чи двох, і трьох людей. Наступного вечора він під'їхав до неї, і вона вийшла до автомобіля. У неї була висока зачіска, на ній була мереживна гофрована блузка з трикутними рукавами і піною мережив на зап'ястях, її чорна максі-спідниця була підперезана легким широким поясом. Від її постави в такому строї віяло старомодним едвардіанським духом, що збуджувало його ще більше, бо так контрастувало з його думками про неї минулої ночі.

Мова її була проста та разом з тим інтелігентна, і коли він говорив про свій бізнес, чого він з жінками давно не робив, слухала вона його уважно. І по тому як сплив вечір, він став свідомий того, що його почуття до неї не були скороминучим потягом чи навіть простою хіттю. Він милувався нею. В ній була внутрішня урівноваженість, стриманість, спокій, які його заколисували і розслабляли.

Він спіймав себе на тому, що все більше і більше говорить з нею відверто про речі, які довіряв лише собі,— про свої фінансові справи, про свою нудьгу в тому суспільстві вседозволеності, яке він зневажав з самого початку і використовував як мисливського сокола. Видавалося, що вона не стільки знається на справі, скільки розуміє, що в жінці набагато важливіше, ніж просте знання. Вже запівніч, коли ресторація мала зачинятися, вони все ще тихенько собі гомоніли за кутнім столиком. Пропозицію зайти до його пентхаусу, щоб випити ще одну, вона відхилила всіма можливими ввічливими способами, чого з ним не траплялося вже багато років.

Десь усередині тижня він зізнався собі в тому, що закохався по самі вуха, мов той сімнадцятирічний хлопчисько. Якось він спитав у неї про її улюблені парфуми, на що вона відповіла, що ними є «Міс Діор», чверть унції яких вона час від часу дозволяла собі купувати без митної націнки в літаку. Він послав служника на Бонд-стріт і того ж таки вечора вручив їй найбільший флакон, який тільки можна було знайти в Лондоні. Вона прийняла його зі щирим захопленням, та враз запротестувала щодо його розміру.

— Це занадто екстравагантно,— сказала вона.

— Я ж хотів подарувати вам щось особливе,— проказав він зніяковіло.

— Але ж це коштує купу грошей,— суворо відказувала вона.

— Та ж я можу собі таке дозволити, ви ж знаєте.

— Можливо, воно й так, і дай Бог, та більше ніколи не купуйте мені чогось подібного. Це ж чистої води марнотратство,— з рішучою незаперечністю мовила вона.

Напередодні вихідних він зателефонував до свого маєтку в Вустерширі і наказав увімкнути в басейні підігрів, а в суботу вони поїхали туди машиною на цілий день поплавати, незважаючи на пронизливий травневий вітер, який змусив його прикрити басейн із трьох боків скляними екранами. Вона вийшла з роздягальні в цілному купальнику з білої ворсисті тканини і від одного погляду на неї у нього перехопило подих: «Вона — надзвичайна жінка,— мало не вирвалося у нього вголос,— в усіх відношеннях».

Напередодні її від'їзду до Іспанії вони востаннє провели вечір разом. У темні салона припаркованого в завулку «роллс-ройса», за квартал до того будинку, де вона зупинилася, вони довго і затяжно цілувалися, та коли він спробував був просунути руку під полу її плаща, вона делікатно, але твердо взяла її і поклала назад, на його коліна.

Він запропонував їй залишити свого чоловіка, розлучитися з ним, щоб вони змогли побратися. Тому, що він явно був дуже серйозним, вона сприйняла пропозиції серйозно і похитала головою.

— Цього я не можу зробити,— сказала вона.

— Я кохаю тебе. Це не скороминуча закоханість, а абсолютне і всепоглинаюче кохання. Заради тебе я здатен зробити будь-що.

Дивлячись просто себе, крізь вітрове скло на затемнену вулицю, вона потягом мовила:

— Атож, мабуть, воно так і є, Марку. Нам не слід було заходити аж так далеко. Я мала б помітити це раніше і перервати наші зустрічі.

— Ти кохаєш мене? Хоч трішечки?

— Говорити про це ще дуже рано. В цьому мене підганяти не слід.

— Але ти змогла б покохати мене? Зараз чи хоч будь-коли?

Ї знову вона проявила свою жіночу розсудливість і сприйняла запитання серйозно з усією відповідальністю.

— Гадаю, що змогла б. Вірніше, *могла б* кохати тебе. Ти зовсім не такий, яким прагнеш здаватися у відповідності з своєю репутацією. В дійсності, під шаром цинізму, ти вразливий, і це добре.

— То залиш його і виходь за мене.

— Я не можу цього зробити. Я одружена з Арчі і не можу його покинути.

Сандерсон відчув наплив гніву до безликого чоловіка в Іспанії, що став йому на заваді.

— Чим він таким імпонує, чого я не зміг би тобі запропонувати?

Вона сумовито всміхнулася.

— Нічим таким. Він доволі-таки слабкий і не дуже напористий...

— То чому б не залишити його?

— Бо я йому потрібна,— просто відповіла вона.

— Ти потрібна мені.

— Ні, не зовсім,— похитавши головою, мовила вона. — Ти хочеш мене, та можеш обійтися і без мене. Він не може. У нього бракує снаги.

— Справа не в тому, що я хочу тебе, Анджело. Мое кохання до тебе затьмарило все, що було у мене в житті до тебе. Я обожаю тебе, і я жадаю тебе.

— Ти не можеш цього втямити,— мовила вона по хвили. — Жінки люблять, коли їх кохають, і вони обожають, коли їх обожають. Вони жадають бути жаданими, та більше за все це взяте разом жінка потребує бути потрібною. А Арчі потребує мене не менше, ніж повітря для дихання.

Сандерсон розчавив в попільничці свою сигарету «Собраніє».

— Тож з ним ти лишаєшся... «аж доки нас розлучить смерть»,— сказав він іронічно.

Іронії вона не сприйняла, а кивнула і підвела на нього пильний погляд.

— Так, десь близько цього, аж доки нас розлучить смерть. Даруй, Марку, отака вже я є. В інший час, в іншому місці і коли б я не була замужем за Арчі, могло б бути по-іншому, вірогідно, було б. Та я дружина свого чоловіка і на цьому ставлю крапку.

Наступного дня вона поїхала. Він послав свого водія підкинути її до аеропорту, щоб вона встигла на літак до Валенсії.

Між коханням, потребою, жаданням та хтивістю існує дуже тонка градація, тож будь-яке з цих відчуттів у чоловічому мозку може перерости в одержимість. У Марковому переросли всі чотири, і по тому, як травень змінився червнем і прірва самотності глибшала, одержимість дедалі зростала. Досі він завжди спромагався домогтися свого, і, подібно більшості сильних світу цього, він став моральною калікою. Для нього існували логічні й точно розмірені кроки: від жадання — до рішення, потім — до усвідомлення, далі — до планування і нарешті — до виконання. Ї невідворотно вони завершувалися оволодінням. На початку червня він вирішив оволодіти Анджелою Саммерс, і вислів, що постійно крутився в його голові, коли він обмірковував концепцію методу, був запозичений із молитовника: «Аж доки нас розлучить смерть». Будь вона іншою жінкою, яку б вабило багатство, розкіш, влада, громадське становище, не було б ніякого клопоту. З одного боку, щоб запопасти її, він міг би засліпити її багатством; з іншого — була б вона іншою жінкою, він би не був аж так одержимий нею. Та він ходив по колу, а таке ходіння могло звести його із здорового глузду і розірвати те коло можна було лише єдиним способом.

На ім'я Майкла Джонсона він винайняв невеличке помешкання, зв'язуючись з агентами по винайму по телефону і рекомендованими листами, надіслав готівкою місячну ренту та місячну заставу. Пояснюючи це тим, що прибуде до Лондона на світанку, він влаштував усе так, щоб ключ залишили під матою.

Користуючись помешканням як базою, він зателефонував до одного нема-питаньчи-це-легально приватних розслідувальних агентств у Лондоні і виклав, що йому бу-

ло потрібне. Довідавшись, що клієнт хоче залишитися анонімним, бюро забажало отримати гроші заздалегідь. Він надіслав їм до запитання п'ятсот фунтів стерлінгів готівкою.

Через тиждень на ім'я містера Джонсона прийшов лист, у якому викладалося, що доручення виконане, а для збалансування витрат бракує ще двісті п'ятдесят фунтів стерлінгів. Він надіслав їх поштою і трьома днями пізніше отримав досьє, на яке чекав. Там був стислий виклад життєпису, який він проглянув одним оком, портрет, взятий з форзацу книжки про птахів Середземномор'я, яка після того, як продалося кілька десятків примірників, давно вже не видавалася, та декілька світлин, зроблених телефотооб'єктивом. Вони зображували дрібненького вузькоплечею чоловіка з вусиками на кшталт зубної щітки та невиразним підборіддям. Майор Арчібальд Кларенс Саммерс — тримається за «майора»,— розлучено подумав Сандерсон,— британський офіцер в еміграції, що живе в невеличкій віллі за півмилі від узбережжя, біля зачуханого іспанського приморського села в провінції Аліканте, посередині між Аліканте та Валенсією. Тут же було приточено кілька знімків самої вілли. І вкінці тут був виклад трибу життя на віллі: вранішня кава у крихітному патіо, вранішні візити дружини до трьох дітей графині, її неодмінні пообідні сонячні ванни та морські плавання на пляжі з третьою до четвертою, в той час коли майор працював над своїми нотатками про птахів Коста-Бланка.

Наступний етап він розпочав повідомленням персоналу його офісу про те, що він залишається вдома до подальшого розпорядження, та про те, що він щоденно буде контактувати через телефон. Черговим кроком стала зміна зовнішності.

В цьому відношенні найбільш пригідною стала маленька перукарня, рекламована в часописі «Новини геїв», де його спадаюче на плечі волосся підчиржили до дуже «чоловічоподібного» їжачка та перефарбували його природне темно-каштанове волосся в блідо-біле. Вся процедура, супроводжувана залицяльними ахами та охами перукаря, зайняла добру годину з гаком, колір протримається тижнів зо два.

Відтоді Сандерсон узяв за правило заїжджати безпосередньо до підземної автостоянки свого будинку і діставався до свого пентхаусу ліфтом, уникаючи зустрічі з консьєржем. По телефону зі свого помешкання, через свого знайомого з Фліт-стріт, він запася адресою однієї з ведучих лондонських архівних книгозбірень, що спеціалізувалися на сучасних справах. Там містився багатий відділ довідкових видань та велика колекція газетних та журнальних вирізок. Через три дні він отримав читачький квиток на ім'я Майкла Джонсона.

Він почав з рубрики під заголовком «Найманці». В цьому файлі містилися підфайли та перехресні посилання з такими заголовками, як «Майкл Хор», «Робер Денар», «Джон Пітерс» та «Жак Шрамм». Були ще й інші підфайли по Катанзі, Конго, Ємену, Нігерії/Біафрі, Родезії та Анголі. Він проборонував їх усі. Там були повідомлення, статті з часописів, коментарі, огляди книжок та інтерв'ю. Як тільки згадувалася якась книжка, він занотовував її назву, ішов до загального відділу книгозбірни, брав примірник і прочитував його. Серед інших були й такі заголовки, як «Історія найманців» Антоні Моклера, «Конголезькі найманці» Майка Хора та «Вогнева міць», які дотичилися виключно Анголи.

Через тиждень з цих безладних клаптиків інформації почало вирізнятися одне ім'я. Чоловік брав участь у трьох кампаніях, і здавалося, що навіть найзагальновідоміші автори писали про нього з обережністю. Він не давав жодних інтерв'ю, і в цьому файлі не було жодної його світлини. Та він був англійцем. Сандерсон готовий був ручитися, що він усе ще живе десь у Лондоні.

Декількома роками раніше, коли Сандерсон прибирав до рук компанію, основні активи якої були в цінних паперах, він отримав коротенький список інших комерційних фірм, в якому були сигарна фабрика, лабораторія проявки фотоплівки та літературне агентство. Цей список він зберіг. Та, власне, оте літературне агентство і відшукало адресу автора мемуарів, які Сандерсон прочитав у книгозбірні.

У першого видавця тих мемуарів не було підстав що-небудь підозрювати, та і адреса була тією ж самою, куди колись пересилалися мізерні гонорари.

Коли Сандерсон завітав до найманця-письменника, під приводом того, що він є одним із його видавців, то виявив, що чоловік уже давно пустився берега, спустив якір на дно пляшки і жив лише своїми спогадами. Бувший найманець надіявся, що цей візит може віщувати передрук і подальші гонорари і був просто розчарований, коли довідався, що це не так. Та прояснився ликом при згадці про гонорар за знайомство.

Назвавшись містером Джонсоном, пояснив, що до його фірми дійшли чутки про те, що один із колишніх колеґ екс-найманця ніби-то помишляє про публікацію своїх власних спогадів. Їм би не хотілося, щоб якась інша фірма заволоділа правами на це. Заковика полягала в місцезнаходженні того чолов'яги...

Коли екс-найманець почув ім'я, то аж хрюкнув.

— То він збирається все викласти. Га? — сказав він. — Це мене дивує.

Аж доки він вшосте перехилив добрячу чарку віскі та відчув грубенький жмуток банкнот у своїй жмені, толку з нього було мало. Потім він щось нашкрябав на аркушику паперу і подав його Сандерсонові.

— Коли цей байстрюк у місті, то він завжди там випиває,— промимрив він.

Того ж таки вечора Сандерсон відшукав те місце — то був клуб за виставочним комплексом «Ерлз-Корт». На другий вечір туди зайшов його чоловік. Сандерсон не бачив його світлини, та в одному з найманських видань був опис, включаючи і шрам на щелепі, та і бармен привітав чоловіка по імені, яке теж підходило. Він був кремезний, широкоплечий і, очевидно, у хорошій формі. В дзеркалі за шинквасом Сандерсон піймав відображення похмурого погляду та сердитих уст над пінтою пива. Він крався слідом за чоловіком аж до самого багатопверхового будинку, в якому той мешкав.

Почекавши на вулиці десять хвилин, після того як у помешканні загорілося світло, він постукав у двері, найманець вийшов в тілоґрійці та в широких штанях. Сандерсон відзначив, що перш ніж відчинити двері, той загасив світло в передпокої і тепер був затінений. Відвідувач же стояв в освітленому коридорі.

— Пан Х'юз? — запитав Сандерсон.

— Хто цікавиться? — звівши брови, спитав чоловік.

— Мене звуть Майкл Джонсон,— сказав Сандерсон.

— Посвідчення,— сказав безапеляційно Х'юз.

— Я не лягавий,— мовив Сандерсон. — Приватний громадянин. Чи можна ввійти?

— Хто тебе надумив, де мене знайти? — спитав Х'юз, іґноруючи запитання.

Сандерсон назвав йому ім'я інформатора.

— Та на ранок убий його — він не згадає,— додав він. — Зараз він допився уже до того, що насилу згадає своє ім'я.

В куточках вуст Х'юза затапцювала подоба посмішки, та на гумор навіть натяку в ній не було.

— Так,— сказав він,— сходиться,— і кивнув головою в напрямі покоїв. Мимо нього Сандерсон пройшов до вітальні. В ній розмістилися нечисленні та пошарпані меблі, на зразок тисяч винайнятих помешкань, цієї частини Лондона. В осередку кімнати стояв столик. Ідучи за гостем, Х'юз жестом вказав на стілець за столом.

Сандерсон сів, а Х'юз умотився навпроти.

— Ну?

— Я хочу запропонувати одну роботу. Контракт. Гадаю, це називається мокруха. Х'юз пильно дивився на нього без зміни виразу обличчя.

— Тобі подобається музика? — спитав він нарешті. Сандерсон спантеличився. Ствердно кивнув.

— Давай трохи послухаємо музику,— сказав Х'юз. Він підвівся і підійшов до портативного радіоприймача на столику, що стояв у кутку біля ліжка. Вмикаючи приймача, він одночасно понишпорив під подушкою. Коли він обернувся, прямо у вічі Сандерсону дивилася цівка самозарядного «кольта 45». До горла підкотився клубок, і він глибоко вдихнув. Музика гучно наростала, коли Х'юз покрутив ручку гучності. Найманець відчинив дверцята тумбочки при ліжку, не зводячи очей з Сандерсона і тримаючи його на прищілі. Він дістав записника та олівця і повернувся до столу. Рукою він написав на аркуші єдине слово і показав його Сандерсонові. Його лаконізм не викликав сумніву. Там було написано: «Роздягайся».

Шлунок Сандерсона підперло аж під самісіньке горло. Він чув, що такі чоловіки можуть бути збоченцями. Помахом зброї Х'юз показав, що Сандерсон має відійти від столу, що той і зробив. Сандерсон скинув на підлогу піджак, краватку та сорочку. Майки він не носив. Ще один помах зброї, на цей раз нижче; Сандерсон відстебнув гудзик, розстебнув матню і штани спали на підлогу. Х'юз спостерігав без будь-якого виразу. Потім заговорив.

— Гаразд, одягайся,— сказав він. Все ще з пістолетом у руці, але вже опущеним,

він перетнув кімнату і приглушив музику з приймача. По тому він знову підійшов до столу.

— Кинь сюди піджак,— наказав він. Уже в сорочці та штанях, Сандерсон кинув піджак на стіл. Х'юз промацав зіжмаканий піджак. — Одягни,— сказав він. Що Сандерсон і зробив. Потім знову сів на стілець. Він відчув потребу в цьому. Х'юз сів навпроти нього, поклав самозарядника на стіл по праву руку і запалив французьку сигарету.

— Щоб оте все означало? — запитав Сандерсон. — Ти думав, що я озброєний?

Х'юз повільно похитав головою.

— Я б це й так помітив,— сказав він,— та якби на тобі був підслуховуючий пристрій, я б прив'язав шнур мікрофона до твоїх крашанок і разом із записом послав би їх твоєму роботодавцю.

— Ясно,— сказав Сандерсон. — Ні зброї, ні магнітофона, ні роботодавця. Я утрудняю себе сам, інколи інших. І я не жартую. Я хочу запропонувати роботу і заплачу щедро. Я вмю мовчати, бо маю для цього достатньо підстав.

— Для мене — не достатньо,— сказав Х'юз. — Хурдига «Паркхерст» повна міцних чоловіків, що покладалися на гнилух, у яких мізкові звивини коротші, ніж язик.

— Я не хочу тебе,— мовив спокійно Сандерсон. Х'юз знову звів брови. — Я не хочу нікого, хто живе в Британії або має тут коріння. Я сам тут живу; цього достатньо. Для роботи за кордоном я хочу іноземця. Мені потрібне лиш ім'я. І за ім'я я готовий заплатити.

З внутрішньої кишені він дістав паку з п'ятдесяти новеньких двадцятифунтових банкнот і поклав її на столі. Х'юз дивився на них незворушно. Сандерсон розділив стос на дві рівні половинки, одну посунув до Х'юза, а другу обережно розідрав навпіл. Один жмуток з двадцяти п'яти півбанкнот він засунув до задньої кишені.

— Перші п'ятсот за спробу, другі — за досягнення мети. Я маю на увазі те, що «ім'я» має зі мною зустрітися і згодитися взятися за справу. Не турбуйся; жодних ускладнень. Об'єкт до знаменитостей не належить, абсолютна посередність.

Х'юз дивився на п'ятисотку фунтів стерлінгів перед ним. Він не зробив жодного руху, щоб узяти її.

— Припустімо, що я знаю такого чоловіка,— мовив він. — Років скільки тому я працював з таким. Не знаю, чи він ще працює. Мені треба в'яснити.

— Ти можеш йому зателефонувати,— сказав Сандерсон.

Х'юз похитав головою.

— Не люблю я ці міжнародні телефонні лінії,— сказав він. — Дуже багато з них прослуховуються. Особливо в наш час, у Європі. Мушу поїхати туди і зустрітися з ним. Це буде коштувати ще двісті.

— Згода,— сказав Сандерсон. — Після того, як я отримаю ім'я.

— Звідки мені знати, що ти мене не обдуриш? — спитав Х'юз.

— А нізвідки,— сказав Сандерсон. — Та коли я таке утну, то гадаю, що ти мене в спокої не залишиш. А, по правді, мені це не потрібно. Не за сім сотень.

— А звідки тобі знати, що я не обдурю тебе?

— Знову ж таки нізвідки,— відказав Сандерсон. — Та врешті-решт я знайду свого крутого хлопця. І я достатньо багатий, щоб замість одного контракту заплатити за два. Не люблю, коли мене обводять кругом пальця. Справа принципу, як бачиш.

Протягом десяти секунд обидва чоловіки пильно дивилися один одному в вічі. Сандерсон уже був подумав, що зайшов надто далеко. Та Х'юз усміхнувся знову, на цей раз широко, із щирим визнанням. Жменею він закріпив п'ятсот фунтів стерлінгів у цілих банкнотах і той жмуток половинок.

— Я знайду тобі те ім'я,— сказав він,— і влаштую тобі рандеву. Коли ти зустрінешся з ім'ям і узгодиш свою обладку, пришлеш поштою другу половину паки плюс дві сотні за видатки. Поштове відділення Ерлз-Корт, до запитання, на ім'я Харгрівза. Звичайним добре запечатаним листом. Не рекомендованим. Якщо я нічого не отримаю протягом тижня від дня вашого рандеву, моєму товаришеві буде повідомлено, що ти тріпло, і він злиняє. Гаразд?

Сандерсон кивнув.

— Коли я отримаю ім'я?

— За тиждень,— кинув Х'юз. — Як я з тобою зв'яжуся?

— Не ти,— сказав Сандерсон,— з тобою зв'яжуся я.

Х'юз не образився.

— Зателефонуй до бару, в якому я був цього вечора,— сказав він. — Увечері, о десятий.

За день, у призначену годину Сандерсон зателефонував. Відповів бармен, потім у слухавці почувся голос Х'юза.

— У Парижі, на вулиці Мйоллен, є кав'ярня, до якої вчашають люди, які тобі потрібні,— проказав він. — Будь там опівдні наступного понеділка. Чоловік тебе впізнає. Читай вранішнє видання «Фігаро», тримай першою сторінкою до зали. Він знає тебе як Джонсона. Після того давай собі раду сам. Якщо ти не з'явишся в понеділок, він буде там опівдні у вівторок та середу. Після — все зривається. Май при собі готівку.

— Скільки? — спитав Сандерсон.

— Щоб не прогадати, прихопи тисяч з п'ять.

— Звідки мені знати, що то всього-на-всього не підставка?

— Нізвідки,— відповів голос,— але ж він теж не буде впевнений, що де-небудь у залі у тебе не буде охоронця. — Клацнуло, і слухавка в його руці заскиглила.

Наступного понеділка, в кав'ярні на вулиці Мйоллен, було вже п'ять хвилин по першій, а він усе ще читав останню сторінку «Фігаро», сидючи спиною до стіни, коли стілець перед ним відсунувся і на нього сів чоловіг'я. Він був один із тих, хто сидів у барі протягом останньої години.

— Мосьє Джонсон?

Він опустил газету, згорнув її і відклав убік. Чоловік був високий і довгов'язий, чорноволий і чорноокий, з впалими щоками корсиканця. Вони проговорили тридцять хвилин. Корсиканець назвався лише як Калві, що насправді було назвою містечка, в якому він народився. Через двадцять хвилин Сандерсон передав через стіл дві світлини. На одній було обличчя чоловіка, а на звороті друкованими літерами було написано: «Майор Арчі Саммерс, вілла Сан Кріспін, Плайя Кальдера, Ондара, Аліканте». На іншій — невеличка побілована вілла з жовтими, мов канарка, віконницями. Корсиканець поволечки кивав.

— Це має статися між третьою та четвертою дня,— сказав Сандерсон.

— Без проблем,— кивнув корсиканець.

Подальші десять хвилин вони проговорили про платню, і Сандерсон простягнув через стіл п'ять паків банкнот, в кожній по п'ятсот фунтів стерлінгів. «Закордонна робота стає все дорожчою,— пояснив корсиканець,— та й іспанська поліція може проявити надзвичайну негостинність до певного типу туристів». Зрештою Сандерсон підвівся.

— Скільки це займе? — спитав він.

Корсиканець підняв очі і знизав плечима.

— Тиждень, два, може, три.

— Я хочу знати в ту ж мить, коли це буде зроблено, розумієш?

— В такому разі, я маю якимось чином сконтактуватися з вами,— сказав кілер. Замість відповіді англієць написав на клаптику паперу номер.

— За тиждень і протягом трьох наступних тижнів ти зможеш зателефонувати мені по цьому номеру в Лондоні між сьомою тридцять та восьмою ранку. Не намагайся в'яснити, що це за номер і не підкачай з роботою.

Корсиканець криво осміхнувся.

— Я не підкачаю, бо я хочу отримати і другу половину грошей.

— І ще одне,— сказав клієнт,— я не хочу, щоб залишилися які-небудь сліди, нічого такого, що могло б привести до мене. Те має виглядати, як місцеве пограбування, що пішло наперекосяк.

Корсиканець усе ще осміхався.

— Ви піклуєтеся про свою репутацію, мосьє Джонсон. Я ризикую своїм життям, чи по меншій мірі мені світить тридцять років каторжних робіт в Толедо. Не буде ніяких слідів, вам нема чого боятися.

Коли англієць пішов, Калві залишив кав'ярню, переконався, що за ним немає хвоста, і провів дві години в центрі міста та терасі іншої кав'ярні, де під лагідними

променями липневого сонця поринув у думки, а думки його крутилися навколо проблем виконання завдання. Сам контракт не являв особливих проблем — просто підстрелити якогось нічого не підозрюючого піжона. Клопіт був у тому, щоб переправити до Іспанії пістоль. Він може провести його в потязі Париж — Барселона і наразитися на митну перевірку, та якщо його злапають, то злапають іспанські поліцаї, а не французькі, а в тих до професіональних кілерів відношення старомодне. Про літак годі й думати — дякуючи міжнародному тероризму, кожен рейс з льотовища Орлі достеменно перевірявся на наявність вогнепальної зброї. У нього були контакти в Іспанії ще з старих часів по ОАС, то були чоловіки, які воліли жити на узбережжі між Аліканте та Валенсією, аніж ризикнути повернутися до Франції, і він гадав, що міг би позичити зброю у одного з них. Та він вирішив обійтися без них, бо цілком імовірно, що на вигнанні вони знічев'я могли щось вибавити.

Нарешті корсиканець підвівся, заплатив по рахунку і пішов по магазинах. Він провів півгодини при довідковому бюро Іспанської туристичної агенції і ще десять хвилин — в офісі авіакомпанії «Іберія». Завершив він свої закупки в книгарні та у крамниці товарів на вулиці Ріволі і повернувся до свого помешкання у передмісті.

Цього вечора він зателефонував до готелю «Метрополь», найкращого у Валенсії, і за два тижні замовив лише на одну ніч дві одиночні кімнати на ім'я Калві та на ім'я, що стоїть у його власному паспорті. По телефону він відрекомендувався як Калві і згодився відразу ж підтвердити замовлення в письмовій формі. Він замовив також квиток туди й назад на рейс з Парижа до Валенсії, щоб прибути того ж вечора, на який він зарезервував готель, а повернутися до Парижа наступного вечора.

Доки він чекав на замовлений телефонний дзвінок до Валенсії, то написав гарантованого листа до готелю. Лист був короткий і по суті. Він підтверджував два замовлення і додав, що оскільки сторона, яка підписала документ, тобто мосьє Калві, до приїзду до Валенсії буде постійно в дорозі, а він замовив, щоб з Парижа йому вислали книгу з історії Іспанії на адресу готелю «Метрополь», тож прохав, щоб готель люб'язно притримав її до його прибуття.

Калві розміркував: якщо книгу перехоплять і відкриють, то як тільки він, від свого власного імені, запитає про неї, вираз обличчя адміністратора викаже, що там щось не гаразд, і це дасть йому час зникнути. Навіть коли його і схоплять, він може заявити, що ні слухом ні духом ні про що не знав, а робив люб'язність товаришеві і зовсім не підозрював, що таїться під проханням відсутнього тут Калві.

Підписавши лівою рукою листа від імені Калві, запечатавши та наклеївши марку, він узявся за роботу над книжкою, яку сьогодні купив. То дійсно була історія Іспанії, дорога та важка, на папері високого гатунку, з безліччю світлин, які додавали їй ваги.

Він відігнув обидві палітурки і стягнув їх еластиковим кільцем. А чотириста сторінок, які були між ними, мов брусок, закріпив на кухонному столі двома теслярськими скріпами.

І в оцей стос паперу він почав врзатися тонким, гострим мов лезо бритви, скальпелем, придбаним того ж таки полудня. Він краяв майже цілу годину, аж доки був вирізаний квадрат з полями в 1,5 дюйма від кожного краю, утворюючи дупло сім на шість і на три дюйми завглибшки. Внутрішні стінки тієї порожнини від обмазав в'язким клеєм і, чекаючи, поки клей засохне, випалив дві сигарети. Коли він засохне, то чотириста сторінок вже ніколи не відкриються.

До отвору лягла вирізана по розміру піногумова прокладка, щоб замінити півтора фунта вирізаного паперу, зваженого на кухонних вагах. Він розібрав легкий дев'ятиміліметровий самозарядний «браунінг», який придбав два місяці тому, перебуваючи в Бельгії, коли, скориставшись своїм попереднім пістолетом «кольт-0.38», винув його в канал Альберта. Він був обережний чоловік і ніколи не користався однією зброєю двічі. Цівка «браунінга» виступала десь на півдюйма і кінець цівки був пристосований для насадки глушника.

Насправді глушник самозарядника ніколи не спрацьовує тихо, незважаючи на всі потуги звукників у телевізійних трилерах так це представити. У самозарядниках, на відміну від револьверів, казенна частина не закрита. Коли куля вилітає з цівки, затвор самозарядника відводиться назад для викиду вистріленої гільзи та подачі нового набою. От чому вони називаються самозарядниками. Та власне за цю частку секунди, коли відкривається казенна частина, щоб викинути спрацьовану гільзу, половина звуку вибуху виривається через відкриту казенну частину, зводячи ефективність

глушника на кінці цівки до п'ятдесяти відсотків. Калві віддав би перевагу револьверові, у якого казенна частина при пострілі закрита, та йому потрібен був плаский пістоль, щоб вільно ліг в улоговину книжки.

Найдовший компонент — глушник шість з половиною дюймів завдовжки, він поклав поруч з іншими частинами «браунінга». Як фахівець, він знав, що з глушників, завбільшки з корок від шампанського, які показують по телевізору, стільки ж користі, скільки з ручного вогнегасника, які гасінні Везувія.

П'ять частин, викладені на піногумовій прокладці, включаючи глушник та магазин, не поміщалися належним чином, тож, щоб заощадити місце, він всадив магазин до руків'я самозарядника. Фломастером він відмітив контури чотирьох компонентів і почав прорізати піногуму новим скальпелем. До дванадцятої всі частини зброї мирно спочивали в своїх піногумових ліжках: довгий глушник — вертикально, паралельно до корінця книжки, цівка, руків'я та затвор-кожух казенної частини — трьома горизонтальними рядами зверху до низу сторінки.

Весь комплект він накрив тонким шаром піногуми і намазав ізсередини верхню і спідню палітурку тим же клеєм і закрив книжку. За годину, притиснута перевернутим догори ногами столиком до підлоги книжка стала мов та тверда цеглина, тож щоб примудрити її відкрити, зонайменше потрібен був ніжик. Він знову зважив її. Така книжка важила лише на півунції більше, аніж автентична.

Нарешті він всунув «Історію Іспанії» до відкритого з одного боку поліетиленового конверта, такого, якого видавці дорогих книжок використовують для захисту суперобкладинки від бруду та подряпин. Конверт обліг щільно, і він спаяв відкритий бік конверта лезом свого складаного ножики, нагрітого над пальником газової плити. Він сподівався і очікував, що навіть коли його бандероль буде відкрито, то перевіряючий вдовольниться тим, що крізь прозорий поліетилен певно побачить, що вмістом являється звичайнісінька собі книжка, і знов запакує бандероль.

Він помістив книжку у великий з м'якою прокладкою конверт, у такому надсилають книжки, закрив лише металеву скріпкою, яку можна відкрити, просто відігнувши м'які металеві затискувачі в отворі клапана самого конверта. За допомогою пристрою видрукуй-сам він зробив наклейку з назвою широковідомої книгарні, а також видрукував ім'я та адресу отримувача — Мосьє Альфред Калві, готель «Метрополь», Калле-де-Хатіва, Валенсія, Іспанія. Цим же друкарським пристроєм він видрукував штампик із словами «LIBROS — IMPRESOS — LIVRES»* і наклеїв його на бандероль.

Наступного ранку він відправив листа авіапоштою, а пакунок — звичайною поштою, тобто — потягом, це значить, що прийде він на десять днів пізніше.

Лайнер «Каравела Іберії» наблизився до Кампо-де-Манісес і торкнувся бетону, коли сонце вже скочувалося за обрій. Все ще стояла неймовірна спека, і тридцять пасажирів, переважно власників вілл, що приїхали з Парижа на шеститижневі вакації, нарікали на звичну затримку кладі в митному ангарі.

Калві проніс середнього розміру течку як ручну кладь. Її відкрили і уважно перевірили, а затим він вийшов з аеровокзалу на свіже повітря. Спочатку він пройшов до стоянки автомобілів і, побачивши, що значну площу її, з боку будівель аеропорту, затуляли дерева, зостався вдоволений. Автомобілі стояли під деревами ярами, чекаючи на своїх власників. Він вирішив повернутися сюди наступного ранку і взяти собі машину тут. Потім він поїхав до міста на таксі.

Адміністратор готелю був більше аніж послужливий. Як тільки корсиканець відрекомендувався та пред'явив свій паспорт, адміністратор згадав про замовлення, про гарантійного листа від мосьє Калві і пірнув до комірки, щоб показатися вже з пакунком з загорненою в ньому книжкою. Корсиканець пояснив, що, на жаль, його приятель Калві до нього приєднатися не зможе, та він, звичайно ж, подбає про рахунки обох номерів, коли наступного ранку буде випускатися з готелю. Від відсутнього Калві він пред'явив листа, який уповноважував отримати книжку на його ім'я. Адміністратор проглянув листа, подякував корсиканцю за пропозицію заплатити по рахунку за обидва номери і вручив йому пакунок.

У номері Калві оглянув конверт з м'якою прокладкою. Його відкривали, металеві

* Книги.

скріпки відгиналися, щоб пройти крізь отвір клапана, а потім були знову зігнуті. Краплі клею, яку він посадив на одному з металевих затискувачів, бракувало. Зате всередині, в своїй поліетиленовій обгортці, книжка залишилася неторканою, бо відкрити поліетилен було неможливо, окрім як розірвати чи понівечити його.

Він розірвав його, розчепірів палітурки книжки лезом свого складаного ножа і дістав звідти частини пістолета. Їх він склав до купи, нагвинтив глушника і перевірів набой в магазині. Все було на місці — його спеціальна амуніція, де вибуховий заряд був зменшений наполовину, щоб стишити звук пострілу до тріску. Навіть маючи половину вибухового поштовху, дев'ятиміліметрова куля з відстані десяти футів летить людині прямо в голову, а Калві на роботі ніколи не стріляв з відстані більшої, ніж десять футів.

Він сховав пістолет на дні шафи, замкнув її і поклав ключ до кишені, вийшов на балкон і запалив сигарету, споглядаючи арену для бою биків перед готелем та обдумуючи завтрашній день. О дев'ятій він спустився вниз, все ще в темно-сірому стрοї (від одного з найексклюзивніших пасажирських кравців), що досконало пасував статечній атмосфері старого і дорогого готелю. Він повечеряв на терасі Ріалто і вклався спати опівночі. Від адміністратора готелю він дізнався, що літак до Мадрида відлітає о восьмій ранку і попрохав, щоб його розбудили о шостій.

О сьомій наступного ранку він розрахувався за готель і взяв таксі до аеропорту. Стоячи біля воріт, він спостерігав, як під'їхав добрий десяток автомобілів, нотуючи марку та номер авто, а також зовнішність водія. На сімох автомобілях під'їхали чоловіки без пасажирів, одягнені в костюми на зразок ділових. З оглядової тераси аеровокзалу йому було видно, як зграйка пасажирів поспішала до літака до Мадрида, і поміж ними були й четверо тих, що приїхали самі на власних автомашинах. Він поглянув на нотатки на тильному боці конверта в своїх руках і дійшов висновку, що у нього є вибір поміж «сімкою», «мерседесом», «ягуаром» та маленьким іспанським «сітом», місцевої версії «Фіата-600».

Після того як літак злетів, він зайшов до чоловічого туалету, скинув свій костюм і вдягся в кремові джинси, блідо-блакитну спортивну сорочку та блакитну нейлонову вітрівку з блискавкою спереду. Пістолет він загорнув у рушник і вкинув до матерчатої авіаційної сумки, яку видобув з течки. Течку він здав до камери схову ручної кладі, підтвердив свою вечірню резервацію на рейс до Парижа і пішов назад до парківки автомобілів.

Він вибрав «сіт», бо то був самий буденний автомобіль Іспанії, а ручки його дверцят були просто подарунком для крадів машин. Доки він приглядався, на парківку заїхали два чоловіки, а коли вони пішли, він наблизився до маленького червоного жучка-автомобіля. З рукава він витяг металеву рурку, надягнув її на ручку дверцят і різко сіпонував вниз. Тихенько хряснувши, замок піддався. Зсередини він відкрив капот, перекинув дротяну перемичку, між позитивною клемою акумулятора та стартером. Сів за кермо, двигун завівся з півоберту і він виїхав з парківки на дорогу до Валенсії, а потім на нову приморську трасу № 332 на південь до Аліканте.

Від Валенсії до Ондари — п'ятдесят п'ять миль, дорога вела повз апельсинові сади Гандії та Оліви, дорога була легка, і здолав він її за дві години. Узбережжя тягнулося довгою стрічкою золотавих пляжів, поцяцькованих брунатними тілами та сплесками купальників, шумувало під вранішнім сонцем. Навіть спека була зловісною, жодного подиху вітерця, а над морським виднокругом лежала млява та невиразна імла.

Вже їдучи вулицями Ондари, він проминув готель «Пальмера», де, як йому було відомо, жив зі своїми спогадами колишній секретар генерала Рауля Салани, колишнього провідника ОАС. У центрі міста він без жодних клопотів розпитав дорогу до Плайя Кальдера, догідливі городяни пояснили, що пляж — за дві милі поза містом. Він заїхав до масиву безладно розкиданих вілл, в основному заселених емігрантами, якраз перед полуднем і став кружляти, шукаючи віллу Сан-Кріспін, знайому з давно знищеної світлини. Спитати дорогу на пляж — то одна річ, та зовсім інша — до вілли: комуся може врізатися в пам'ять.

Десь біля першої він уздрів жовті віконниці та побілені теракотові стіни, звівив назву з надписом на табличці, вмурованій до одного зі стовпів воріт, і запаркував авто трохи поодаль, ярдів за двісті. З сумкою, перекинutoю через плече, мов турист, що лінивою ходою прямує до пляжу, він відшукав бокову хвіртку. Це було неважко. Туди вище від шляху, над яким стояла вілла, до плантацій апельсинових дерев, що

за шерегою будинків, вела вузька стежка. Сховавшись за деревами, йому було видно, що жовтий ґрунт апельсинового саду відокремлювався від городу та незатіненого дворика за віллою з жовтими віконницями лише низенькою огорожею, йому було також видно чоловіка, що лїново човгав по городу з поливальною лїйкою. В найбільшу кімнату на першому поверсі з городу вели скляні двері, відчинені навстіж і готові прийняти протяг, якби був хоча б якийсь там подмук вітру. Він звїрився з годинником — час обїдати, і поїхав назад, до Ондари.

В барі «Валенсія», на вулиці Доктора Флемінґа, він просидїв до третьої, з'ївши величезну тарїлку смажених креветок та випивши дві склянки місцевого білого вина. Затим він розплатився і вийшов.

Коли він їхав назад до пляжу, дощові хмари, що висїли над морем, нарешті переповзли сюди і над оливково-гладенькою водою пролунав глухий гуркіт грому, на Коста-Бланка — дуже незвичне явище для середини липня. Він припаркував авто близько стежки до апельсинового саду, заткнув «браунінґ» з глушником за пояс, до самої шиї зашїпнув на блискавку свою вітрївку і попрямував до дерев. Коли він вийшов із саду і переступив через низеньку стїнку до городу вілли, було дуже тихо. В таку спеку у місцевого люду була сієста, коли він ступив на вимощену плитами дорїжку, по листях апельсинових дерев почав лопотїти дощ; на плечі йому впали з десяток великих крапель, а коли він досяг скляних дверей, нарешті вперїщив дощ, барабанячи по рожевій черепиці даху. Він був радий; ніхто нічогоїсь не почує.

З кімнати, що зліва від вітальні, він почув, як кілька разів клацнула друкарська машинка. Непорушно стоячи посеред кімнати, він витяг пістолет і переставив запобїжника на «вогонь». Потїм по очеретяній маті він пройшов до відчинених дверей кабїнету.

Майор Арчі Саммерс так ніколи і не взнав, що скоїлося і чому. Він побачив чоловіка, що стояв на порозі його кабїнету, і трохи підвівся, щоб запитати, чого йому потрібно. Потїм він помітив те, що було в руці прибульця, і в нього одвисла щелепа. Двічі хлопнуло стиха, шум дощу заглушив ті звуки, і він прийняв обидві кулі в груди. Третя була вистрелена вниз, з відстані двох футів від його скроні, та того він уже не відчув. На мить корсиканець опустився на колїно біля тіла і вказівним пальцем помацав те місце, де мав бути пульс. Все це стоячи навпочіпки, він крутнувся, щоб повернутися лицем до дверей вітальні...

Наступного вечора в барі на вулиці Мїоллен зустрілися два чоловіки: кілер і клієнт. Калві передав повідомлення по телефону вранці після того, як попереднього вечора, десь біля півночі, повернувся з Валенсії, а Сандерсон прилетїв відразу ж. Здавалося, що клієнт нервувався, передаючи рєшту з п'яти тисяч фунтів стерлінґів.

— Не було жодних клопотів? — запитав він знову. Корсиканець легенько всміхнувся і похитав головою.

— Ї клопотів ніяких не було, і ваш майор — зовсім мертвий. Дві кулі в серце і одна в голову.

— Тебе ніхто не бачив? — запитав англїєць. — Ніяких свїдків?

— Ні — Корсиканець підвівся, всовуючи пачку грошей до нагрудної кишєні.

— Та, боюся, що в кінці мене трохи потурбували. Так сталося, що йшов густий дощ і хтось зайшов і побачив мене біля тіла.

Англїєць втупився в нього поглядом, сповненим жаху.

— Хто?

— Жінка.

— Висока, темноволоса?

— Угу. Ї до того гарненька така штучка,— він побачив нажаханий вираз обличчя клієнта і поплескав його по плечі.

— Не турбуйтеся, мсьє,— сказав він заспокїйливо. — Вам нема чого боятися. Її я теж застрелив.